

19e Zondag door het jaar

1 Koningen 19, 4-8

Johannes 6, 41-51

Dominicaanse gemeenschap

Huissen

12 augustus 2018

Wat we hoorden in de eerste lezing doet mij direct denken aan de situatie, waarin wij vandaag verkeren, de broeders dominicanen en de kapelgemeenschap. Geroepen door God zelf heeft Elia zich ingezet voor zijn volk, vol vertrouwen. Maar hij wordt voortdurend dwars gezeten, soms door het volk zelf, soms door koningin Izebel. Als hij het niet meer ziet zitten en erbij gaat liggen stoot een engel hem aan, tot twee keer toe, en hij krijgt de kracht weer op te staan en naar de berg van God te gaan.

Jullie aanwezigheid hier in de kapel op zondag wordt door velen als een roeping ervaren. Toen er sprake was van enige verandering in de liturgie van 10.00 uur reageerden velen: in mijn kerk hield ik het niet uit; hier vond ik weer een gelovig thuis. De orde van de dominicanen in Nederland reageerde verheugd, toen in 2013 na vele jaren zonder roeping twee mannen intraden. Het jaar erna één, een jaar later twee en dat ging en gaat gelukkig door. Het noviciaat volgen de nieuwelingen in Engeland. Daarna kwamen de eerste drie voor hun verdere vormingsjaren naar Huissen. Er ontstonden problemen, ergernissen, 'het wordt me teveel'-gevoel bij jongeren en ouderen. Doorgaans was dit geen kwestie van onwil, kwade opzet, maar pure onmacht. Wat ik voor het gemak maar even de leeftijds kloof noem was veel te groot. De onderlinge broederschap werd niet aangetast.

Eerder dan de bedoeling was sluiten drie broeders vandaag hun vormingsperiode hier in Huissen af, en neem ik als hun begeleider afscheid. Ik ervaar het gaan naar Rotterdam niet als een afgang, maar als een aangestoten worden door een engel. Ik verwacht dat dit kracht geeft aan de groep in Rotterdam en de groep broeders hier in Huissen, gesteund door jullie, kracht om onze roeping te volgen en in de wereld van vandaag vlees en bloed te geven.

De tweede lezing (uit een brief van Paulus) roept ons op te vertrouwen, met andere woorden: open te blijven staan voor wie en wat om je heen gebeurt. Daarin laat God zich zien. Dat ontgaat je als je opgesloten raakt in jezelf, hier weergegeven door wrok, toorn, geschreeuw, gevloek, kortom: boosaardigheid.

Het evangelie is moeilijker te begrijpen. De Joden denken Jezus te kennen...ja...ja... We hadden het hier net over bij het duiden van onze situatie vandaag. Wie dat betitelt met 'drama', 'mislukking', kijkt niet verder dan zijn neus lang is. Iedere Jood weet, wat wij als christenen weten: een mens is beeld van God.

In onze onderlinge omgang kun je soms sporen van God ervaren, mits je je niet opsluit in je gedachten, blijft steken in gemor, en steeds weer wegen zoekt en vindt tot ontmoeting; het zal je ook overkomen, dat jezelf gevonden wordt. Het heeft iets goddelijks, en door dit zo uit te drukken vloek ik niet. Je moet er zelf iets voor doen om God te ontmoeten, maar hebt dit niet in de hand; God zal ook zelf aan ons trekken. Het gegeven dat na jaren vermoeidheid mijn lichaam zich vanzelf herstelde, dokters lukte het niet, en ik daarna gevraagd werd magister, begeleider te worden, heb ik ervaren en ervaar ik als aangehaald worden door God. Bekijk jouw eigen leven hierop, en je zult ook voorbeelden vinden.

Dit alles kan helpen Jezus beter te leren kennen. Wat bij Jezus speelt ligt in het verlengde van, maar gaat veel verder dan deze voorbeelden. Hij heeft als enige een bijzondere plaats bij God. Hij is het levende brood. Natuurlijk mag je hieronder het ter communie gaan, straks, verstaan. Dan neem je Jezus tot je, en helpt hij jouw blik te richten en in jouw leven krachtig te worden. Maar als je je niet kunt voorstellen, dat dit stukje brood meer is dan brood alleen, kun je beter een boterham pakken.

Op het woord dat Jezus is zul je moeten kauwen, zijn doen en laten jou eigen maken. Dan zul je aan den lijve ervaren, dat je tot leven komt, dat het leven in je sterker is, sterker wordt dan de dood, zelfs al nader je gezien jouw leeftijd en/of jouw gezondheid de dood.

Wij worden uitgenodigd, uitgedaagd te leven in eeuwigheid. Die eeuwigheid begint met hier en nu helemaal aanwezig, present te zijn. Dat deze kapel daartoe bijdraagt maakt mij gelukkig. Met voldoening en dankbaar neem ik van jullie afscheid.

Theo Koster o.p.